

tidsskrift for digte og kortprosa

Slagtryk

marts 2015

Slagtryk - Tidsskrift for digte og kortprosa

nr. 2 - 2015

Ansvarshavende redaktion

Erik Scherz Andersen, Lasse Skjold Bertelsen, Joachim Lykke Andersen og Eva Obelitz Rode.

Kontakt

sendind@slagtryk.dk

Forfattere

Anne Katrine Bagai, Daniel Boysen, Hellen Gade, Poul Høllund Jensen, Mads René Jensen, Rasmus Nørkjær, Kasper Ralsted Jensen, Morten Walther Rasmussen og Anders Schmidt Thorsen.

Udgiver

Kronstork

ISSN

1904-8165

Forside

Stine Deja

Opsætning

Erik Scherz Andersen

Copyright

Forfattere & Slagtryk

Først publiceret:

<http://www.slagtryk.dk/category/15-03/>

Morten Walther Rasmussen

Uddrag fra *Æbler & Systemer*

der står de lysende giganter ombrust af bølger
udenfor alle systemer landkendings fortidseemblemer
pejler nu ingen i blinde lysbrus og udbrud af blus
upåvirkelige blæses de bredsider af bølger
langsider lænses hårdt vand mod fundamenter under
fantastiske friløb på fotonregn i havsalte nætter
lys blæses ud og læses ind af skibe og ånder
stejle tegn med spejle og stolte prisme pejlemærker
afløst af radio og psykedeliske radarværker
bryder stadig med kyst og sten berusende dønninger
brystværn der kværner stormhav til skummende bristninger
river stadig flænger af signal og himmelristninger
videre ud i det tørstige nathavs lystørke
til ingen verdens nytte står de og sender mørke
som udslidte prostituerede i gader vi ikke mere besøger
et tavst sprog i lysglimt af glemte fonemer
et af de stilfærdigt smukke nu uanvendelige systemer

systemet strækker sig milehvidt
systemet som stæreflokke over heden
systemet som rækkevis af træer ud i horisonten
systemet i naturen det modsatte af alle vore systemer
systemet er i det allerinderste og det største
i kernehuset i grenene
systemet er en intelligent sværm
fremavlet gennem generationer
vores forkvalede indavlede systemer
samfundssystemet den fælles bevidstheds system,
konventioner og talemåder indlærte handlemønstre
ikke-naturgiven automatik kultivering af urinstinkter
systemet er en stime af koordineret kontroltab over alle de
løsslupne tanker og længsler
systemet er mennesket med hængsler

vores liv danner over tid forudbestemte mønstre
vores færden synlig i jordskorpen
bevægelserne der påvirker kontinentalpladerne
siden de underjordiske vandstrømme

vi tegner jorden op med menneskemønstre
menneskets gøren og laden er lige så synligt
som sporet ned til brændeskuret

det hele projiceres op på himlen over os lysspændt spektakel
alle vore livs spor frit foldet ud i et stivnet stjernetæppe
en spejling af hvad der er givet og således lukket om sig selv

vi er her til ingen nytte men bare fordi vi er her
vi længes fordi der er længsel vi dør fordi der er død
og vi dør fordi der er længsel

trettende oktober er kaffen kold før jeg når frem til den
børnene spiller utrolig
højlydt Matador
de gider ikke forsøge at fange en havørred fra pynten
selv om en anden en har gjort fiskestangen klar
du læser Dennis Lehane jeg fortryder jeg ikke fik bøger med
det er lige nu vi er her
bare sekunder der drikker os sluger os hele
synker os ind i efteråret river os ud af sammenhængen
den lille siger at det føles mega uendeligt
det er da alligevel noget når ingenting nogensinde er perfekt
jeg roser hende for hendes beskrivelse
det er umuligt at være sammen med nogen
jeg drikker kold kaffe og drømmer om havørred
at være vindblæst hel og alene
senere fanger vi en krabbe bare mig og hende
hun fortæller mig at den følelse
krabben der kravler hen over hendes regnbukser
er mega uendelig
og sådan synker vi ind i efteråret

ifølge min yngste,
spejler fiskene ved hjelm dyb sig i himlen i dag
hun påstår hårdnakket
at hun kan se dem deroppe over os
jeg tager mig selv i at se ordentligt efter
bagefter bruger jeg timer på at berolige hende
eftersom vi ikke uden videre
kan tage fyrtårnet ved sletterhage med hjem
senere endnu et gnistrende raserianfald
fordi verden slet ikke lever op til beskrivelserne af den
når der nu ikke er en eneste is ved isgård jeg
siger til hende
at hun gnistrer som en stjernekastet
mit lille spektakel i regnen
jeg tager hende i mine arme
men jeg tror mindst hendes sjæl er opløst
af længslen efter is

Daniel Boysen

I

Vi sidder på et fly på vej mod Tyrkiet uden min søster, mormor og morfar siger, at hun er for ung til at komme med. Et par dage efter vi er landet, er jeg Ronaldo i gaden, selvom jeg er hvid og langsom. Vi ophæver grænserne mellem vores religion, vores køn, vores afgrund. Godt jeg øvede mig i haven, at jeg forstod, hvordan bolden skal rammes, hvis den skal i mål. Vi behøver ikke det samme sprog for at forstå hinanden. Jeg forstår ikke, hvordan flyet kan holde sig i luften så længe, når jeg altid falder lige meget, hvor meget jeg forsøger ikke at lande.

Vi sidder på en båd midt på havet, varmen gør mig brun, og jeg kan svømme helt hen til kysten, selvom den er langt væk. Af sted med nogle voksne jeg ikke kender. Tilbage til båden igen, hvor mormor og morfar er ved at være rynkede. Jeg spiser mange Doritos. Jeg går rundt i et land, indtil jeg kender alle revner i fortovet, forstår forskellen mellem nat og dag, kender ordet for hej. Merhaba, min ven, jeg vil gerne købe nogle af dine bær, de ser lækre ud, jeg kan ikke længere tåle alle de chips, du kalder mig baby, jeg føler mig voksen. Mine ben vokser 20 centimeter det år, og det begynder hernede, som en smerte i skinnebenene. Det klør allerede på mit venstre håndled, der vil senere være et ar efter en udbrændt cigaret, hvordan fremtiden viser sig i selv det mindste.

Vi sidder hver morgen og spiser sammen på altanen, under os svømmer folk rundt i poolen. Jeg kan bedre lide havet. Vi siger ikke så meget, men læser lidt i vores blade eller betragter mineraterne, hvor der tidligere på dagen blev kaldt til morgenbøn. Der er noget flot over dem, selvom de higer sådan efter himlen, at jeg ikke kan følge med, ikke vil. Sådan har jeg det allerede med bygninger nu, måske er det bare noget med min højdeskræk eller en slags ensomhed.

Jeg placerer altid Stenderup, hvis jeg ikke er der; ser hvor meget plads, den optager, hvor den kunne ligge, om den skulle være synlig eller skjult, en anden eller sig selv. Hvor mange af disse indbyggere, der ville passe ind og hvilken funktion de kunne have, hvordan de kunne gøre tingene bedre, måske. Min stemme er allerede blevet anderledes bare af at tænke på det. Den slags forandring. Om Stenderup skulle være her, eller Tyrkiet skulle være i Stenderup, det betyder ikke noget, vi finder ud af det, når vi er blevet gamle nok.

Da jeg svømmede mod kysten, havde jeg en pose i lommerne med jord fra baghaven, jeg efterlod lidt af min historie, fordi jeg ikke vil mindes. Afstandene mellem os genoprettes, da vi sætter os tilbage på flyveren. Hoşça kal, indtil vi ses igen, min ven.

II

Der er gult tapet i køkkenet. Mor ligner ikke længere sig selv, hun sidder i kørestol, har fået andre tænder, er falmet. Alligevel har hun stadig en livsgnist, inviterer på kage og kaffe et sted i Sydvestjylland.

Jeg kører i en bue uden om Stenderup, forestiller mig polititape og skilsmissen som en vedvarende eksplosion. Der går en t-rex, med sine små arme, den er hurtig, men ikke så klog som man først troede, i dens angreb ligger en misundelse; over ikke at kunne nå alt det, den gerne vil have, ikke at blive elsket, at være et misfoster, fordi den gerne vil æde sin egen art.

Vi smører hinanden ind i chokolade, inden vi fortsætter.

Der er intet lyskryds, kun et mørkt skær, støvet der svæver i vinden, venter, bare venter, hvis man kører en finger igennem luften, kan man male sig en vej at følge. Skolen ligger lukket hen, ingen elever, ingen lærere, ingen jobs, ingen til at tage over når halvdelen af befolkningen er på plejehjem, her er velfærdsstaten brudt sammen. T-rex ved ikke, hvor den skal tage hen, den holder særligt af at æde de små, deres friske kød mellem tænderne, måden at holde dem nede på, at misbruge sin magt og den tillid, de små viser, ved at æde deres barndom, med køn og det hele. Efterlade et tomrum, et frø, hvor flere personer kan vokse, drive omkring, samle sig fra støv, til knogler, til nervebaner, til muskler, til organer, til hud, til krop, til krop, til hud, til organer, til muskler, til nervebaner, til knogler, til støv. T-rex vinder. Små sensorer sender ultralyd rundt med sandheden som fx hunde, delfiner og flagermus kan høre, men hvad hjælper det, når de mennesker der var med, har glemt, hvad der skete. Alle dyrene fra dengang er alligevel døde. Ingen får det nogensinde at vide, her er retssystemet brudt sammen. Selv t-rex må være død nu. Der er ikke mere chokolade.

Her sidder vi, med det gule tapet i køkkenet, der er en cigaret i askebægeret, nummer fire siden jeg kom, jeg ved ikke, hvad hendes nye mand hedder, han henter en øl, vi drikker en øl. Vi siger ikke så meget, hvordan har du det, fint, jeg har det fint, hvordan har du det, fint, jeg har det fint. Sidder lidt. Jeg er voksen. Der er en klump i min mave, min læge siger, at jeg ikke fejler noget, at jeg ikke har taget skade; men jeg ved, at videnskaben ikke kan måle alt, fx hvem vi er eller hvordan vi elsker. Mor kan ikke måles med noget apparat, der er ikke nogen fast bundlinje eller en formel at følge, måske en række variabler der ikke

kan opsættes i system alligevel, det er umuligt at forstå, hvordan eller hvorfor, så vi sidder altså bare her, imens jeg forsøger at tilgive.

Vi ruller ned til brugsen for at handle lidt ind, franskbrød, faxe kondi og lidt kage. Hun snakker om at flytte tilbage til Spanien igen, hvordan bjergene giver en eller anden form for ro, jeg tænker, at hun snart må stoppe med at flygte, at det ville være nyttesløst at sige det højt. Hun snakker om varmen, om sproget hun ikke forstår, at hele den lille by ved bjergfoden husker hende.

Vi husker hende også, hvordan hun efterlod.

Hun holder af Paella, et glas hvidvin gør heller ikke noget. På et tidspunkt ser jeg også et billede af hende, på nettet, efter at vi ikke har snakket sammen i flere år. Jeg kan næsten ikke kende hende, alligevel er det som at kigge i et spejl.

Da vi kommer tilbage, står der to tomme øl mere, vi smører et par madder, spiser lidt kage, drikker kaffe. I det mindste hjælper han hende på toilettet. Da vi siger farvel, giver hun mig en plovmand, men min tilgivelse kan ikke købes. Jeg sidder i bilen og tænker, tager et par dybe indåndinger, slår en prut, smiler, kører, tager buen den anden vej rundt.

Efterfølgende bruger jeg to uger på at sætte min krop sammen igen, så man ikke kan se sorgen, der vil altid være et sort hul i øjet.

III

At forstå tingenes sammenhæng, hvilket tryk knivbladet skal have for at det bløder, men ikke giver et ar, hvordan det kan lade sig gøre at være gennemsigtig-nøgen, at lade revner vokse i ens trætop uden at visne, hvem der satte ild til den yngste, hvorfor det ikke var mig i stedet, at vi fx er den eneste art der aktivt udrydder sig selv, at vi påberåber os gud, at hænge ansvaret op som løkker.

IV

Vi går rundt som bjergrygge, der er kun en række små stier, hvis man gerne vil finde et sted at falde til ro. Der står en sten midt i luften. Jeg lærer aldrig, hvordan jeg skal nærme mig dig. Det kræver ikke mere end et øjeblik ubeslutsomhed, før man falder ned og skal begynde forfra. Vi har en kaktus i vinduet, dén kan overleve det meste, cigaretrøg, stråler, blødninger og alt det der. Udenfor bor ca. 5 millioner mennesker, der ikke har meget at sige. Jeg tager hånden om kaktussen og klemmer til.

Kasper Ralsted Jensen

mor handler ind, det er formiddag eller; ligger i en hundekurv, alene hjemme, det regner, er 12 år gammel eller; det gør ikke noget, det er ikke underligt, jeg er ikke ensom, jeg har lyst, mærker kurvens hårde bølgede flet langs min bøjede ryghvirvel, er lille og formet eller; jeg er en nøgen hund, har lagt mig sammen i min kurv med min våde snude mellem mine knæ, har mine bøjede ben mod min lille brystkasse og armene omkring, holder mig sammen eller; her kan jeg sove, her er der ro, skal ikke noget, er en lykkelig hund under tusinde duftende frakker. Det regner. Jeg sover.

på Sorø station, januar, nat i læskuret, alene, 25 år, venter og vinden kastes fra oven i en bue fra siden eller; vinden slår i vandpytterne eller; vandet parerer, danner flydende skål af mærkesort himmel. Står i et bur af glas og venter på asfalten vader frem og tilbage og fryser tæerne, ja poterne fryser i mine sorte adidassko eller; jeg er et kattedyr iført sort dynejakke med orange for, jeg farer frem og tilbage i en lukket evighed af glas eller; jeg er en stor knugende orangegul løve, sulten, fryser i manken, husker hvad jeg har i fryseren, ikke rigtig noget, hvis bare jeg røg kunne jeg dæmpe sulten. Løver ryger ikke. Som patroner er 52 smøger blæst sammen i hjørnet af skuret. Jeg stirrer og det knager i mine storetæer. Nu kommer toget. Jeg kan ikke lide at måtte efterlade nogen i denne del af landet.

dette er jesu kristi onsdagssnegl, snasket på mine små fingre, min tunge der slikker på brunt farin eller; der prædikes om næstekærlighed og solen er så rød mor der græder eller; er i kirke, mormor ved jeg er urolig og ugidelig, giver mig en onsdagsnegl at gnaske på eller; jeg er 5 år gammel, begravelsens alvor, runger i øret, de kalkede stenmure, glat på håndfladen, præstindens tale, et særligt toneleje eller; vi er traditionen, jeg er 5 år gammel og min mormor er næstekærlighedens tempel. Cola er jesu kristi blod. At sove i et telt i mormors have med fætter Jonas er den evige salighed.

Anne Katrine Bagai

Aftalen

en kvælende sødme sat i system en koreografi er
en ordre kampklar chiffon kravler op
låret hvisker nipsting nipsting vi opsummerer:
den klemte krop går ikke i stykker
den klemte krop sidder fast
i woke up like this girls u must tell them
en hvisken i røret med ukendt nummer
en rallen med to hænder rundt om hals
du er min sig du er min som et omkvæd er
det ikke bare patina når du slider
dine jeans med vilje – er det ikke
bare flænger og skram
girls u must tell them
fang en tyngde fang den og den tanke
lad den ligge råb ikke
du er en pige sid ikke
sådan ikke nu
optegnede øjenbryn
lille mave barn raveluder bred dig ud
skade skade er det vold
when you were
little girls you dreamt
about being in my world
stå stille siger han
ingen skal høre os siger de
vi laver en aftale
de kigger på dig : deres lille sag
klæder dig i lette materialer lader dig falde frit
kig på mig når jeg taler til dig
vi laver en aftale
sig undskyld sig så undskyld er det vold
lille skumfødte venus
du er helt leddeløs når han smiler

husker du bilerne og sneen den
ophidselse han måtte føle i overvågning af andre
klamrende sig til det sidste menneskelige
at gøre det efter - i starten var det nemt
hører du mig *i woke up like this i woke up and*
du var altid et større menneske selv da
du intet vejede var han mindre *this is where i am*
det at assimilere sig med noget så småt at
bære det smålige i sig som et dødfødt barn
say i look so good tonight god damn god damn
kødet taler når du går i stå i
dine egne anslag
til et nej stå stille ti
stille bevæg dig endeligt ikke
de spørger : hvad vil du betragtes som
et offer?
og her bliver indlysende for dig:
du bliver altid betragtet
ikke kun i sneen
men af alle
say i look so good tonight god damn say
i look so good
god damn girls ur flawless

Mads René Jensen

Til Hest

"Hvid Død på Bleg Hest" af Frederikke Billie Jensen.

Jeg har læst om hvordan de indiske guder
red på heste af luft og tæmmede blæsten
med deres vejrtrækning.

*

Monéts valmuer opsuger malingen med deres rødder
set på afstand
dem og byens røde lys set på afstand
vores grundvand
set på afstand kunne det ligne blod
set på afstand
alle de blade jeg falder
set på afstand kunne det ligne noget.

*

Og jeg tænker på et Irland
der fandtes
hvor folk forsvandt i tågen
og fiskere og sømænd frygtede
de skyggeheste der af og til dukkede op
i bølger omkring båden
og et Irland som
forsvandt i tågen.

*

Hvor ville jeg være tryk og bange
hvis jeg lå der i flokken af heste
og var en hest i aften
hvor ville jeg være en hest
der i flokken af heste
tryk og bange
som kun en hest i en hesteflok kan være det.

*

Men
malede heste spiser malet græs
spiser malede marker
hvor jeg aldrig
kan være.

*

Den kunst den er værens fængselsmur
så stig op og syng hvad du ser
sammen kan vi ride gennem vores verden.

Rasmus Nørkjær

GARDENING

i et forsøg på at se bedre
kommer jeg til at dække noget til

det tomme
drivhus algeramt

en grøn mælk løber
når glasset dugger

mulden knoklet under rimtæppet

rimtåge indåndes
og udåndes som en dyne

hvis låget løftes
til en gryde med æg
kærtegnes ansigtet blodrigt
og en sø kaldes til øjnene

fodspor huskes i det frosne græs
og ruter afsløres i haven

nogen har smugrøget bag kompostbunken
og bragt brænde ind

den stive plæne brydes kun af
en plantekasse der emmer
der stod engang to

husker da jeg smadrede den anden:

svinger til
hujende ud over haven

det spidse får det mørre til at splintre

ørentvisthulernes æggerige indhold eksponeres
bo på bo læk: alle kolonier rømmes

nyttedyr i vrimmelflugt

tusind ben

racing for the grass

Hellen Gade

Farverne er sprunget ud
og skyggerne pipper svimmelt
i hækken
Selv de mindste blomster
må have druknet
det svuppende sprog
i et gult blus
mellem træerne
En sort troldegren ligner
noget fra et eventyr
men den er
savet ud af eventyret
nede ved søen
busket og filtret ind i græs
simulerer den fantomsmerter

Brakmarken med høje aks rester af sidste
års høst og kornblomster midt inde
i en ruin
funkler dybblå i korte
solblink mellem stråene og valmuerne
rødmer og nikker og vil ikke tabe
hovedet drengébøger i overkøjen ved
stearinlys på servanten jernholdigt
 brøndvand iskoldt
i spanden den lille af forzinket jern på en
gang mat med blanke
stænk i metallet som glimt af sølv
i et smil
sådan ville jeg ikke sætte læberne til en
plasticspand

Henover trætoppene
tager rågerne flugten
det særlige diktatur i luften
Himlen er skjult
bag svovlgule skyer
Et spektakel af sorte prikker
fører an til afdansningsbal
Jeg ville måske gøre det samme
med udlængsel en hel vinter
eller var uafhængig
Dybest set ved jeg ikke om
afhængighed findes
Eller om den skjuler sig
bag et andet fænomen

Anders Schmidt Thorsen

Bænk

Vi har haget os fast
med læggene mod
sædets underside.

Dit hår sidder
som på en pensel,
og det dunker
i vores røde hoveder
af nedløbet blod.

Sådan hænger vi en stund
med spændte muskler
og kigger tomt ned
på nattehimlen.

Halvmånen er landet
som en afklippet fingernegl
på et sort
badeværelsesgulv.

Postkasse

Ude på fjeldet
står en syv meter høj
lyseblå postkasse.

Heldigvis for postbuddet,
der er en almindelig mand,
er der på én af de lyseblå sider
ophængt en postkasse
i almindelig størrelse:

»Forsendelserne må ikke
indeholde solsorte«,
har han skrevet på klappen.

Den store postkasse
interesserer ham ikke det mindste –

han ænser knap
de syngende kommaer
inde bag det galvaniserede stål.

Poul Høllund Jensen

han var ofte tæt på at afsløre sig
ved uforsigtig brug af ordet tennis
men nåede altid at bide sig i tungen

bag den grove kjortel
gemte der sig en sprogforsker
der i en stort anlagt artikel
ville efterlyse sin ungdomskæreste
med hvem han havde spillet tennis
til hun en dag forsvandt under tredje sæt

han havde søgt i de små byer
hvor rygtet sagde
at hun levede med en smedesvend

han havde ledt i telefonbøger og med GPS
og på skolebibliotekerne
fandt han kun generelle beskrivelser
af tennis og smedesvende

nu havde han forklædt sig og håbede til det sidste
indtil han en dag blev dræbt
efter uforsigtig brug af ordet tennis
og i hast begravet ude bagved

Fitness

han sorterer bestik
for en ussel løn
på institut for folkesundhed

men sover i en romaskine
hvor displayet er fyldt
med rådyr og sjældne fugle

den der kommer først
får den bedste maskine
og fade pyntet med østers
til begravelsen

Indholdsfortegnelse

Forside af Stine Deja

Morten Walther Rasmussen	Uddrag af Æbler & Systemer	s. 3
Daniel Boysen	I	s. 8
	II	s. 10
	III	s. 12
	IV	s. 13
Kasper Ralsted Jensen	mor handler ind på Sorø station dette er jesu kristi onsdagssnegl	s. 14 s. 15 s. 16
Anne Katrine Bagai	Aftalen	s. 17
Mads René Jensen	Til Hest	s. 19
Rasmus Nørkjær	GARDENING	s. 22
Hellen Gade	Farverne er sprunget ud Brakmarken med høje aks Henover trætoppene	s. 24 s. 25 s. 26
Anders Schmidt Thorsen	Bænk Postkasse	s. 27 s. 28
Poul Høllund Jensen	Ingen titel Fitness	s. 29 s. 30